

**Міністерство освіти і науки України
Київський національний університет будівництва і
архітектури
Факультет урбаністики та просторового планування
Кафедра політичних наук і права
Фонд підтримки будівельної галузі (ФРН)**

ПОЛІТОЛОГІЧНА ДИСКУСІЙНА ПЛАТФОРМА

**СУБ'ЄКТНІСТЬ УКРАЇНИ:
ФОРМУВАННЯ ПОРЯДКУ ДЕННОГО**

23 жовтня 2024 року

ТЕЗИ СТУДЕНТСЬКИХ ДОПОВІДЕЙ

КИЇВ 2024

ЗМІСТ

СУЧАСНІ ПОЛІТИЧНІ РЕЖИМИ: ДИНАМІКА ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Максим Баранов

Сучасні диктаторські режими: варіативи ХХІ століття 5

Анна Десненко, Олександр Черненко

Популізм як сучасний формат політики 9

Олександр Медвідь

Освітня політика як інструмент державного контролю : від демократії до авторитаризму..... 14

ЦИФРОВІ КОМУНІКАЦІЇ ЯК ПЕРЕДУМОВА ПОЛІТИЧНОЇ СУБ'ЄКТНОСТІ

Костянтин Харко

Цифрові трансформації суспільних комунікацій та їх вплив на характер політичного режиму..... 19

Дмитро Штепа, Владислав Коцюба

Політичний маркетинг та роль медіа 23

ПИТАННЯ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ

Юлія Куреня

Україна в Європейському Союзі: кроки до інтеграції та утвердження суб'єктності 27

Михайло Фіщук

Членство України в ЄС: ключові етапи та перспективи 33

Асан Халілов

Стратегічне партнерство ЄС та України: від допомоги до повоєнної модернізації 37

ПИТАННЯ ЗОВНІШНЬОЇ ТА ВНУТРІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ В КОНТЕКСТІ СУЧАСНОЇ ВІЙНИ

<i>Дмитро Міщук, Анастасія Даллакян</i> Санкції як інструмент міжнародної політики проти агресії: ефективність та наслідки для Росії	41
<i>Зоряна Конак</i> Відносини між Україною та Китаєм на тлі війни	49
<i>Роман Грабовський</i> Політичний дискурс глобального Півдня	54
<i>Яків Іващенко</i> Повернення біженців: українські реалії та закордонний досвід	63
<i>Владислав Савох, Максим Ковтюх</i> Політична мобілізація в Україні	68

ПИТАННЯ ГЕНДЕРНОЇ ПОЛІТИКИ

<i>Юлія Коржова</i> Гендерна чутливість парламенту як складова демократичного розвитку	72
<i>Віолета Марченко</i> Резолюція Ради Безпеки ООН 1325 «Жінки, мир, безпека» в контексті російсько-української війни	78
<i>Каріна Тельнова</i> «Партнерство Біарріц»: сучасні трансформації в гендерній політиці України	82

СУЧАСНА КЛІМАТИЧНА ПОЛІТИКА

<i>Анастасія Суткова</i> Політика кліматичних змін: виклики для національних урядів	86
---	----

ПИТАННЯ МОЛОДІЖНОЇ ПОЛІТИКИ

<i>Надія Степенко</i> Жіночі волонтерські організації як перспектива майбутнього молодіжної політики України	92
<i>Андрій Карасьов</i> Політизація нових молодіжних субкультур	97

ВЗАЄМОДІЯ ДЕРЖАВИ ТА ГРОМАДЯНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА В КОНТЕКСТІ ПУБЛІЧНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА

<i>Катерина Нечипоренко</i> Проекти публічно-приватного партнерства в сфері освіти.....	109
<i>Юлія Червяк</i> Велика Британія – родоначальник сучасного публічно- приватного партнерства.....	113
<i>Дмитро Сичов</i> Розвиток публічно-приватного партнерства в транспортній сфері.....	120

Андрій Карасьов,

студент 2-го курсу ОП «Політичний менеджмент»

Науковий керівник: к.і.н., доц. Стеценко С.В.

Київський національний університет будівництва і архітектури

ПОЛІТИЗАЦІЯ НОВИХ МОЛОДІЖНИХ СУБКУЛЬТУР

Ця робота присвячена темі політизації нових молодіжних субкультур. Але перед аналізом сучасних процесів доцільно здійснити короткий огляд виникнення молодіжних субкультур, їхнього соціокультурного контексту та основних етапів розвитку.

Все почалося в 60-х роках 20-го століття. Це десятиріччя було роками таких революцій як:

1) рух за громадянські права – це боротьба за рівні права для афроамериканців, зокрема проти расової сегрегації та дискримінації;

2) протести проти війни у В'єтнамі – це масштабні антивоєнні демонстрації в США та по всьому світу. Протести включали мітинги, марш миру у Вашингтоні та навіть акти громадянської непокорі. Багато з цих протестів підтримували хіпі та інші контркультурні групи;

3) рух «Свободи слова» – це студентський протест проти обмежень на політичну активність на кампусах університетів, вимагаючи свободи слова та права на політичні дебати;

4) “Студенти за демократичне суспільство” – це американська студентська організація, яка відіграла ключову роль у протестах 1960-тих рр. Вона відстоювала ідеї соціальної справедливості, антивоєнного руху та демократичних реформ. Також її учасники були залучені в численні акції проти війни у В'єтнамі та за соціальні права;

5) “Травень 68” – це глобальна хвиля протестів у 1968 році, яка охопила багато країн. Зокрема: Франція: У травні 1968 року студенти почали масові акції протесту в Парижі, які згодом підтримали й робітники. Це призвело до найбільших в історії Франції загальних страйків і масових заворушень, які загрожували легітимності уряду Шарля де Голля. В США: протести проти війни у В'єтнамі досягли

піку, включаючи криваві події в Чикаго під час Національного з'їзду Демократичної партії.

6) “Літо любові” – літо 1967 року стало символом розквіту руху хіпі в Сан-Франциско. Це був масовий прояв молодіжної культури, яка проповідувала мир, любов і відмову від традиційних суспільних норм;

7) феміністичний рух другої хвилі – феміністичні протести 60-х років виступали за рівні права жінок у всіх сферах життя, включаючи роботу, освіту, право на контроль над своїм тілом і репродуктивні права. Цей рух вплинув на зростання усвідомлення гендерної нерівності та розпочав масову боротьбу за права жінок.

Всі ці революційні події мали величезний вплив на подальший розвиток політики, соціуму, субкультур та масової культури. Але в межах досліджуваної теми я созереджу увагу на одному з найяскравіших представників альтернативної культури, культури протесту та свободи — гіпі; а за своєю ідеологічною базою їх можна вважати своєрідними епікурейцями ХХ століття.

До революції панків ще з десятків другий років, а гіпі вже були нонконформістами. Чим же прославились гіпі крім свого тяжіння до планокурства, сексуальної свободи та пацифізму? До прикладу, своєю радикальною критикою споживацької культури та війн, або захват недіючого військового району міста Копенгаген, з подальшим перетворенням його на свій квазідержавний хаб під назвою Християнія.

В Ідеології гіпі проглядається відголоски ідей епікурейців про досягнення щастя та безтурботного життя через задоволення природних потреб, відкинення та відсутність страждань, зайвих бажань і страхів, а також через дружбу та внутрішній спокій.

Для гіпі набуття матеріальних цінностей не було в пріоритеті, як і культура надмірного споживання, гонитва за накопиченням капіталу, що не скажеш про більшість американців, для котрих це було не просто ціллю, а способом життя, прагненням до тієї самої традиційно-уявленої американської мрії. І виходячи з цього ми вже маємо диференціацію суспільства, де гіпі не пішли шляхом пасивно-

адаптивних субкультур, які залишалися предметом насмішки й глузування серед традиціоналістів.

Чому традиціоналісти насміхалися з тих же бітників, гіпі, растаманів? Тому що вони не розуміли їх, часто сприймалися як безцільні, легковажні, пасивні “втрачені” молоді люди що зосереджені на розвагах, а ще з дивними музичними смаками, поведінкою, зовнішністю, а також відірваними від реальних соціальних чи політичних проблем. Ця девіантна молодь не вписувалась в їхню в світоглядну картину. І тут у суспільства починає спрацьовувати поведінкова реакція: все, що є незнайомим, сприймається як загроза, а все, що становить загрозу, потрібно знищити. У цьому випадку “знищенням” є деморалізація та глузування. І саме таке ставлення групи з традиційними поглядами до субкультур, що вирізнялись від їх уявлень, норм та стереотипів, вплинуло на реактивність других.

Аналізуючи історію протистоянь великих соціальних груп з малими, можна прийти до думки, що ця боротьба є своєрідною константою в людському суспільстві. І в цих дослідженнях людської поведінки від сучасності можна побачити протяжність до французької революції, до історії розвитку християнства від нонконформізму до конформізму, і до стародавніх грецьких філософських шкіл, аж поки ми не дійдемо до розгляду протолодей, де їх поведінка буде пояснюватися пристосуваннями до різних умов, що призведе до утворення груп з патернами накопичення ресурсів, та груп, що використовують ресурси тут і зараз. І на підґрунті різних стратегій щодо накопичення та використання ресурсів, почнеться боротьба за свої світоглядні переконання (якби я навчався на спеціальності “Психологія”, то напевно б я кичився своїми знаннями з когнітивної психології, але я політолог, і тут зупинюсь). В результаті ми маємо: 2 групи. Одна є діюча, інша контркультурна. Якби люди поважали особисті кордони один одного й не нав’язували один одному свою думку, то ми б жили в зовсім іншому світі, але маємо те що маємо. А маємо ми декілька варіантів перебігу подій:

1) Одна група знищує або нав'язує другій свої правила й затверджує свою домінантність.

2) Контркультурна група перемагає та її ідеї поступово стають частиною більшої культури

3) Контркультурна диференціюється від Домінантної та розвивається окремішньо (альтернативно) або стагнує й в результаті зникає.

Але яким би не був перебіг, обов'язково з'являється нова субкультура яка почне боротьбу проти традиційної культури.

Так що ж там з гіпі, їхньою любов'ю до природи, комунальних поселень, гіпі-ферм та ідеями самовизначення й незалежності від суспільних норм? Ця субкультура об'єднала молодь навколо ідеалів миру, любові та єдності. А також вийшла за рамки поведінкових патернів та способу життя на культурно-масове середовище, об'єднавши людей навколо музики, символів та нових, альтернативних, ідеалів.

Історія цікава: боротьба за ідели миру, свободи самовираження, рівності, збереження природи. Але з часом рух гіпі втратив свою актуальність і вже через десять років практично зник. Субкультура занепала за рахунок її комерціалізації, економічного та соціального тиску. Вони не змогли досягти своїх глобальних ідеологічних цілей. Їхні утопічні прагнення щодо повної зміни суспільства, безпосередньо через революційні дії, виявилися недостатніми для радикальних перетворень у соціальній структурі. В цій боротьбі перемогли традиціоналісти й наче більше ніхто не кричить про антиавторитаризм і пацифізм. Чи ні?

Деякі ідеї гіпі просочились в масову культуру, щось назавжди померло з цим рухом, а хтось прагнув більш радикальних змін, що стало підґрунтям, патерном, для формування нових субкультур, таких як панки та екологічні активісти. Так, гіпі не переродились, не реорганізувались, не утворились нео-гіппі, але ця субкультура вплинула на формування майбутніх. З часом контркультур стало більше, ідей стало більше, розвивалась концепція плюралізму думок.

Кожна субкультура мала свій стиль одягу, музики, патерни поведінки, догми - і пішла революція за революцією. Але потім плюралізм перетворився в боротьбу субкультур “Всі проти всіх”, допоки в якийсь момент вони знову не консолідуються довкола якоїсь проблеми і так по колу.

Екскурс в історію ми пройшли, і перейдемо до сучасності, перескочивши років так на п'ятдесят. Нові субкультури почали формуватися на початку 2020-х років, в період пандемії. Цей період став каталізатором для виникнення та розвитку багатьох нових молодіжних рухів.

Закритість людей під час пандемії створила простір для пошуку нових способів комунікації, і ключовою платформою для цього став китайський відеохостинг TikTok. Завдяки короткому формату відео, швидкому обміну контентом і можливості легко знайти однодумців, TikTok став ідеальним простором для формування нових субкультур та для переродження й трансформації старих, давно забутих рухів. Завдяки TikTok, молодь швидко переймала тренди, знаходила однодумців і формувала нові ідентичності. Швидке поширення трендів також призводило до того, що вони швидко згасали, оскільки нові спільноти швидко заміняли старі. Це стало однією з головних особливостей нових субкультур — їхня мінливість.

Варто зазначити, що сучасні субкультури значно відрізняються від своїх попередників як умовами зародження та формування, так і за своїми естетичними уподобаннями й рівнем політичної свідомості. Минулі покоління субкультур, такі як: панки, байкери чи репери - мали чітко визначені естетичні, музичні та поведінкові патерни. Це були групи, які не лише ідентифікувалися за зовнішніми атрибутами, але й часто займали чіткі позиції щодо політичних питань, протестуючи проти суспільних норм або системи. І вони так само як і субкультури 60-х років були заярмованими, маргіналізованими, стигматизованими, що призвело до їх протестної та девіантної поведінки. Про цей процес свого часу говорив американський соціолог Говард Беккер у книзі "Аутсайтери: дослідження соціології девіантності", зазначаючи що

поведінка індивідів, що визначається суспільством як девіантна є наслідком дій суспільства, а не самого індивіда. Вішання ярама на індивіда часто призводить до його подальшої ізоляції та глибшої залученості в девіантну поведінку. Реакція соціуму на цю поведінку у вигляді маргіналізації та стигматизації призводить до погіршення соціальної інтеграції й аутсайдерства людини та створенню іншої спільноти, де її поведінка не буде вважатись порушенням правил або не нормальною [1]. І ми знову спостерігаємо, що субкультури є тісно пов'язаними з масовою культурою та набувають протестного, контркультурного характеру за рахунок дій та реакцій, що спрямовані на них.

Говорячи про нові субкультури, варто зазначити, що вони значною мірою зосереджені на цифрових платформах, де джерелом основної інформації та формування світогляду часто виступає окремий харизматичний лідер або трендсетер (той, хто створює тренд). Швидка популяризація завдяки ТікТок дозволяє таким лідерам моментально збирати навколо себе аудиторію. За рахунок низької політизації і зосередженості на естетиці та самовираженні, молодь стає вразливою до його впливу. Лідери трендів формують нові моделі поведінки та цінності, маючи ексклюзивний вплив на переконання своїх послідовників і створюючи нові соціальні норми в межах цифрових субкультур.

Сучасні субкультури розвиваються в інших умовах, і відповідно їхня протестність та політизація має інший рівень, їх характер й поведінка інша, й досліджувати їх треба з урахуванням всіх змінних сьогодення - тобто по іншому.

Досліджуючи сучасні молодіжні субкультури, я зіштовхнувся з проблемою відсутності ґрунтовних наукових робіт з описом, класифікацією та аналізом нових молодіжних формацій. Так, можна б було звернутись до робіт представників Чиказької чи Бірмінгемських шкіл, але контекст їх досліджень субкультур і ситуація сьогодення відрізняється, і спиратись тільки на їх методологію та дослідження буде замало, а місцями неактуально. В сучасних напрацюваннях часто

обговорюють субкультури, які виникли більше ніж 20 років тому; наприклад: емо, панки, готи, репери або рейвери. Так, вони мають міцний соціокультурний слід, але в багатьох випадках ці субкультури, що припали на покоління зумерів, або вже зникли, або стали частиною масової культури, або втратили свій бунтівний характер. Це зникнення або трансформація субкультур пов'язане з глобалізацією та цифровізацією, коли ідеї та стилі швидко поширюються та стають частиною глобальної культури.

Змінилися соціальні умови - немає за плечима Великої депресії, Другої світової війни, Холодної війни, колапсу соціалістичного табору. Людство пережило це, прорефлексувало, трансформувалось, стало більш толерантним до молодшого покоління, немає того придушення "Системою", зникла потреба для молодих людей виборювати своє право бути інакшими. Немає того рівня табуованості, цензури, етичних обмежень, суворох інституційних порядків та законів, як це було в 60-х та в 90-х роках. Тут варто згадати роботу Раймона Арона "18 лекцій про індустріальне суспільство", де він аналізував процеси деідеологізації. Арон наголошував, що з розвитком індустріального суспільства відбувається поступова втрата значущості ідеологій, що раніше формували суспільну думку і мобілізували маси. Суспільство стає менш схильним до прийняття жорстких ідеологічних рамок, що веде до змін у соціальних і культурних взаємодіях [2].

Але чому зараз немає таких ґрунтовних наукових робіт про сучасні нові субкультури? Чи то пандемія завадила соціологам це зробити, чи просто не зацікавленість в такому дослідженні. А може ще зарано? Хочу сказати, що при створенні такої роботи виникають труднощі. Взагалі, існує проблема з класифікацією сучасних альтернативних субкультур, і вона полягає в тому, що ці об'єднання не мають чітких характеристик, за якими можна було б легко всіх їх ідентифікувати. На відміну від попередніх поколінь субкультур, де зовнішній вигляд, музичні вподобання та поведінкові патерни були

важливими маркерами - сучасні субкультури не дотримуються цих жорстких рамок.

Також проблема криється у самих учасниках молодіжних груп:

По-перше, багато підлітків не до кінця розуміють, що таке "альт", яке є синонімом контркультури, тобто явища, що спирається на протидію домінуючим культурним та соціальним нормам. Вони можуть помилково приписувати себе до певної субкультури, не усвідомлюючи її ідей або навпаки відхрещуватися від неї через свою необізнаність. Через це сучасна субкультурна ідентифікація часто є поверхневою.

По-друге, зовнішній вигляд, який стає важливим інструментом самовираження для молоді, іноді виглядає хаотично. Підлітки поєднують елементи одягу з різних усталених субкультур, що робить їхній образ неординарним, проте позбавленим внутрішнього змісту. Їм важливо виділятися, але вони не завжди надають значення історичній або ідейній основі тієї чи іншої субкультури, у якій запозичують образ.

З точки зору стороннього спостерігача, це може створювати враження, що молодь не належить до жодної конкретної субкультури. Вони не мають спільних об'єднувальних елементів, таких як музика, чітка ідея, стиль в одязі або поведінкові норми. Ця ситуація ускладнює створення чіткої класифікації субкультур, адже багато з них є тимчасовими та не мають чітко визначених критеріїв для ідентифікації. Але намагаючись поглибитись в ці нові Альт-культури, зміг виявити такі спільноти:

Квадробери - спортивно-орієнтована, ранньо підліткова субкультура з використанням тваринних рухів та елементів одягу, що імітують вигляд тварин (маски й хвости, рідше рукавиці у вигляді лап). Так як ця субкультура пов'язана зі спортивними вправами, то можуть бути присутні й елементи захисної спортивної екіпіровки.

Агроквадробери - відгалуження від квадратоберів, що характерне своєю агресивністю до оточуючих, наслідуванням тваринної поведінки та відсутності спортивної дисципліни. Слово "Агроквадробери" є екзонімімом від першої групи.

Теріантропи - це підліткова субкультура, яка базується на ідеї ідентифікації людини з тваринами. Її учасники часто вірять або імітують певну внутрішню спорідненість з тваринним світом, зокрема через поведінку, образи та символіку. Теріантропи можуть представляти себе як певні тварини або вірити, що мають тваринну душу або втілюють тваринний дух.

Хочу додати, що в українських медіа та соціальних мережах цього року відбулась дуже потужна інформаційна кампанія пов'язана з цими субкультурами. І вона спрямована на дискредитацію цих молодіжних утворень. Дискредитація квадроберів у медіа проявляється через навмисне висвітлення цієї субкультури в негативному ключі, створюючи стереотипи та викривлюючи суть їхньої діяльності. Зокрема, журналісти часто асоціювали квадроберів із девіантною поведінкою, анархією або насильством, що формувало негативний образ, міфи та упередження у суспільстві. Квадроберів описували як маргіналів або соціально небезпечних осіб, використовуючи мову, що посилювала страх і недовіру до них. Ця тактика медіа підкреслювала їхню відмінність від "нормативної" культури, що слугувало засобом маргіналізації та стимулювало негативну реакцію з боку суспільства, а деякі батьки в соціальних мережах почали відкрито висловлювати свій хейтспіч та глузування з елементами конспірології щодо цієї субкультури. Таке ставлення може з часом породити контркультурний рух. Це може здаватися нісенітницею, але навіть гіпі на початку їх існування не сприймали всерйоз.

Варто зазначити, що інформаційна кампанія, спрямована на дискредитацію субкультур, розпочалася в Російській Федерації, а потім була підхоплена українськими медіа та телеканалами. Це підкреслює проблему того, що РФ має вплив на молодь, радикалізуючи її та використовуючи проти нашої держави. Подібний сценарій ми спостерігали торік із міфологізованою субкультурою ПВК "Редан". Її інформаційна активність спровокувала активізацію традиційних субкультур, як-от гопники та офніки, які демонстрували агресію до

будь-яких молодіжних груп, які на їх думку могли бути тим самим ПВК “Редан”. Говорячи про сучасні традиційні субкультури, такі як: офніки, гопники, А.У.Є., спортіки тощо - що сформувалися в РФ і згодом поширилися в Україні, приносять із собою свої цінності, тенденції та світогляд, які можуть негативно впливати на нашу молодь. Таким чином, коли наш ворог має вплив на молодь — як традиційну, так і альтернативну, це створює загрозу на державному рівні, що може призвести до дестабілізації поточної політичної ситуації.

Продовжимо знайомство з нашими сучасними субкультурами:

AltGirl - це дівчина, яка належить до альтернативної субкультури, яка одягається всупереч сучасним модним тенденціям. Зовнішній вигляд часто включає яскраве фарбоване волосся, пірсинг, незвичайний макіяж, одяг у стилі гранж, панк, готика або інших альтернативних напрямів. Хаотичність вибору в одязі - це своєрідний спосіб самовираження і дистанціювання від масової культури, що акцентує увагу на індивідуальності та незалежності від модних тенденцій.

Animecore - спільнота якій подобається естетика аніме, одягатись в відповідному стилі, але вони не залучені в аніме-культуру й не цікавляться самим аніме.

GameCore (або GameGirl) - субкультура що з’явилась за рахунок популяризації геймерів. Представники гейм-кору характеризуються своїм прагненням до візуальної кастомізації геймерських атрибутів, з метою створення естетичної привабливості. Залученість до геймерської культури мінімальна, грають здебільшого в популярні або казуальні(прості) ігри та відзначаються низьким скілом (майстерністю) в іграх.

TraumaCore - як і попередні субкультури, TraumaCore пов’язана з естетикою. Члени цієї субкультури створюють зображення для передачі ідеї якоїсь травми, здебільшого психічної. Втілюють це через дитячі образи з додаванням жорстокого контексту. З моєї сторони споглядання можу дати оцінку, що ця субкультура побудована довкола арт-терапії, і можливо несе в собі мету психологічного полегшення для

підлітків, а для когось може бути вираженням свого фетишу щодо травматизму.

Drain - субкультура підлітків з меланхолійними настроями, що слухають реп, але візуальний стиль схожий з дезметалістами. Відомі своєю конфронтацією з традиціоналістичною субкультурою офників.

Всі ці представники нових субкультур, хоч і формують різні групи, але мають кілька спільних рис, які вирізняють їх від попередніх генерацій альтернативних рухів. І виділяються такі характеристики як естетична орієнтованість, де більшість сучасних субкультур фокусується на візуальних і стилістичних аспектах. Наприклад, субкультури на зразок Animecore, GameCore чи AltGirl більше звертають увагу на зовнішній вигляд, запозичений із певної культури, а не на її ідейну складову. Відповідно, це створює поверхневе ідентифікування без глибокого занурення в контент.

Також виділяється така характеристика як фрагментованість. Вона говорить про те, що сучасні субкультури не мають чітких об'єднавчих елементів між собою, таких як спільна музика чи єдина чітка ідеологія. Кожна група створює власну мікроспільноту зі своїми специфічними вподобаннями. Наприклад, квадробери та теріантропи відрізняються спортивною складовою та імітацією тваринної поведінки, тоді як фурі концентруються на ідентифікації з антропоморфними тваринами та створюють костюми, але всі ці групи співіснують окремо одна від одної.

Характерним для сучасних субкультур, як я зазначив раніше, є також комбінування елементів різних культур або рухів без особливої логіки або розуміння контексту. Наприклад, AltGirl можуть запозичувати елементи готики чи панку, не будучи частиною цих субкультур. Це створює певний хаос у візуальному та ідентифікаційному просторі, через що сторонньому спостерігачеві важко зрозуміти, чи ці підлітки належать до однієї субкультури чи до різних. Навіть самі представники цих субкультур іноді не до кінця розуміють, хто вони й чим відрізняються від інших. Можливо їх це й не бентежить, бо основним мотивом стає отримання уваги та реакції з

боку оточуючих завдяки екстравагантному зовнішньому вигляду, а не через глибоку ідейну ідентифікацію.

Нові сучасні субкультури характеризуються меншою схильністю до насильства ніж попередня генерація альт-культури, толерантністю до інших субкультур, в більшості відсутністю чітких догм і правил поведінки та приналежності до конкретного стилю музики. Це створює середовище, в якому немає чітких кордонів між "правильним" і "неправильним", що може сприяти інклюзивності, що є саме по собі позитивно для розвитку всього альт-руху, але водночас ускладнює формування чітких окремих субкультурних ідентичностей.

Варто ще зазначити, що нові субкультури демонструють менший рівень політичної свідомості, зменшеною політизацією та відсутністю ототожнення з якоюсь політичною ідеєю. Вони більше орієнтуються на естетичну самовираженість і менше на протестні або контркультурні ідеї, як це було з попередніми поколіннями.

Така відкритість без чіткої політичної позиції може стати нішею для пропаганди, зокрема, ідеологій, що просувають крайні ліві позиції. Це може зіграти негативну роль для нашої держави, коли харизмати пропагуватимуть мир з РФ за будь яку ціну, підтримку терористичних організацій по типу Хезболи, Хамасу під маркою "Free Palistane", комуністичну ідеологію, а підлітки будуть сліпо лобіювати інтереси наших ворогів. Занепад та втрата молодіжних протестних субкультур з українського інформаційного поля матиме негативний вплив не тільки для розвитку суспільства та культури, а й може призвести до підривної державницької діяльності - якщо не ми будемо впливати на розвиток нашої молоді, то це за нас зроблять вороги.

Список використаних джерел

1. Becker, H. *Outsiders: Studies in the Sociology of Deviance*. New York: Free Press, 1963. 247 p.
2. Aron, R. *18 Lectures on Industrial Society*. New York: Routledge, 1994. 368 p.